

בס"ד. יום א' ב' האזינו, ז' תשרי ה'תשנ"ב.
למשתתפים בקרן לטובת "מחנה ישראל"

בלתי מוגה

א. כל פגישה של בנ"י הנערכת בזמן זה, היכן שתהי' ובאיזו הזדמנות שתהי', הרי היא קשורה לתוכן הזמן – "עשרה ימים שבין ראש השנה ליום הכיפורים"¹, ובזה גופא, נמצאים עתה לאחר שבת "שוכה ישראל עד הוי' אלקיך"².

והענין בזה (לפי א' הפירושים³), שהתשובה בבנ"י היא עד ש"הוי" נעשה "אלקיך", ש"אלקיך" פירושו "כחך וחיותך", והיינו הכח והחיות והאנרגיא והצלחה רבה לאלו הפונים אליו, שהם כל בנ"י "ועמך כולם צדיקים"⁵, הפונים אליו בכל השנה כולה.

ובמיוחד לאחר חודש אלול שממנו באים עתה, שהוא ר"ת "אני לדודי ודודי לי"⁶, שכל יהודי קשור להקב"ה כ"כ, עד שקורא לו בשם "דודי", ש"דודי" ה"ז תואר שנותנים רק לידיד טוב, שהוא ידיד טוב בגלוי, ויתירה מזו – "אני לדודי", שהאהבה של "ודודי לי" היא באופן שחודרת בכל מציאות האדם ("אני"), שמכיר בגלוי שהקשר של הקב"ה אליו בזמן זה הוא באפן של אהבה אמיתית.

ב. ואהבה זו נמשכת ונראית בגלוי בעניניו הגשמיים של יהודי, שרואה את חסדיו של הקב"ה עמו "במזומן" ובכל עניניו ועסקיו המתנהלים ע"י כחות המחשבה, הדיבור והמעשה, ובעיקר ע"י כח המעשה (גם אצל אינו יהודי).

ובפשטות: שמקבל מהקב"ה פרנסה טובה, ולא פרנסה לפי שעה אלא שרואה במוחש איך שפרנסה זו שכבר קיבל, היא – ככל עסק אמיתי – עסק המביא "פירות", וזה לא רק מחזק את התקוה שתימשך הצלחה זו, כיון שגם המשך ההצלחה כבר הי' בפועל בימי אלול שקדמו, כך שאין צורך להסתמך על השערות!

וכפי שרובכם (ואולי כולכם) קיבלו כבר את ההצלחה, המופתים

(1) ר"ה יח, א. וש"נ.

(2) הושע יד, ב.

(3) ראה לקו"ת דרושי ש"ש סה, א. ובכ"מ.

(4) ראה שו"ע אדה"ז או"ח סוס"ה.

(5) ישעי' ס, כא. וראה סנהדרין ר"פ חלק.

(6) שה"ש ו, ג ובשעה"פ עה"פ. ועוד.

והחסדים של הקב"ה בנוגע לעסקיו. ומה שלא פחות חשוב – שהצלחה זו נוצלה לכך שהעסק יהי' גדול יותר ומוצלח יותר, וכמו"כ ההכנסה נוצלה באופן כזה שתסייע לעסק בפשטות, וכמו"כ ל"עסקו" האמיתי של האדם – בריאותו האישית והשליטה בכל כחותיו וחושיו, כולל גם – בקשר לאנשי עסקים – לכשרונותיו בנוגע להצלחת העסק ובאופן שיביא פירות באופן גלוי.

ג. ויש להוסיף שניצול הכשרונות, כולל גם את הרצון שישנו בטבע הסוחרים "להשיג" את הזולת ("איבערשטייגן אַ צווייטן"), אלא שרצון זה צריך להיעשות דוקא באופן יהודי ("אין אַן אידישן אופן"), דהיינו, שרצונו להשיג את הזולת לא נעשה מתוך רצון להזיק לזולת ח"ו (ובפרט כשהמדובר הוא בנוגע לאדם שהוא נמצא אתו בקשרי עסקים), ואזי רצון זה מתבטא לא בכך שמתחרה עם הזולת, אלא בכך שבא עמו בקשרי שותפות... ובאופן כזה שמביא ריוח לשני הצדדים.

והנהגה באופן זה נלמדת מהאמור לעיל על האהבה של הקב"ה לכל יהודי (אני לדודי ודודי לי), שמזה מובן שכמו"כ צריך להיות היחס של כל יהודי לזולתו, וכפי שהסביר כ"ק מו"ח אדמו"ר שענין אהבת ישראל הוא מצד ש"אוהב מה שהאהוב (הקב"ה) אוהב".⁷

[ועד"ז לאידך – שכשרואה בחבירו שאוהב את הקב"ה "ואהבת את הוי' אלוֹקֶיךָ"⁸ (כפי שאומרים בכל יום בתפילה), הרי הוא "אוהב מה שהאהוב (חבירו) אוהב", ובמילא הרי הוא מקיים את כל ציוויי הקב"ה, החל מהציווי העיקרי – מצות הצדקה; לתת לצדקה במדה רבה ביותר ("אין גאָר אַ גרויסן פאַרנעם"), שיהי' ניכר בה שזוהי צדקה הניתנת ע"י יהודי שבירכו הקב"ה "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה"⁹].

ובמיוחד ע"י אהבת ישראל באופן של "ואהבת לרעך כמוך"¹⁰ (שהוא "כלל גדול בתורה"¹¹) שאוהב את השותף השני וחפץ בהצלחתו (בחלקו שלו) בדיוק כפי שאוהב את עצמו! (ומה גם שזה מוסיף גם בהצלחתו שלו...).

וכ"ז בנוסף לכך שמצד היותו אדם שניחן ע"י הקב"ה בשכל ובתכונות אנושיות, ולכן ה"ה מצל זאת לתועלתו ולתועלת בני ביתו ולתועלת העסק, דהיינו, דוקא באופן של שותפות ולא באופן של תחרות ח"ו, ובמיוחד כשכבנוסף לכ"ז מדובר ביהודים, שלהם ישנה המצוה "ואהבת לרעך כמוך", וכנ"ל, ועי"ז

(7) "היום יום" כ"ח ניסן. ובכ"מ.

(8) ואתחנן נ. ה.

(9) נוסח ברכה הג' דברכת המזון.

(10) קדושים יט, יח.

(11) תו"כ ופרש"י עה"פ.

גופא יראה את מעלותיו של השותף, ואת המעלה הגדולה שהיתה בכך שעשו את השותפות, כיון שיראה הצלחה בהכנסה בפשטות.

ד. ולהוסיף, שמצד הענין דאהבת ישראל "כמוך" ממש – האחדות בין השותפים היא באופן שלא ניכר כלל שישנם כאן שני שותפים ושני חלקים וכו', אלא הם "כאיש אחד בלב אחד"¹², שכשם שהלב שהוא מקור החיות (ע"י הדם) הוא אחד, "בלב אחד", כך גם המשכת החיות לכל האנשים היא המשכה אחת שלא שייך לחלק בה בין אחד לשני, "כאיש אחד".

ובמיוחד כשמדובר בעסק הנמצא בגידול מתמיד, שאז אין זמן כלל לחלוקה, ואדרבא – השותפות מתחזקת ומתהדקת ונעשית יותר מעורבת, עד שנעשית בבחינת "כמוך" ממש, שמנצלים את הזמן – לא לחישוב חלק הרכוש השייך לכל אחד¹³, אלא אדרבא – לחשוב כיצד כל אחד אינו בפני עצמו, כי אם דבר אחד עם השותף השני (או שאר השותפים כשהמדובר בעסק של כמה שותפים); ומנצלים את הזמן (ושאר הענינים) כדי להוסיף בהצלחת העסק.

ואחדות זו היא גם בנוגע לנתינת הצדקה, שלא רק שהבעל נותן צדקה משלו והאשה – משלה (כפי שנהוג במשפחה יהודית), אלא יתירה מזו שכיון שמדובר במשפחה אחת, ה"ה שותפים בשלימות, שהרי במשפחה אחת לא שייך ואין תועלת ולא זמן לחלק לחלקים, אלא יש קופה אחת ויחידה, וכל אחד נוטל מהקופה, מבלי פיקוח של אחד על השני, כיון שנותנין אימון מלא אחד בשני, ועד"ז האיש באשתו, האשה בבעלה, וכן בין הורים לבניהם; כך שאין צורך ב"רואה חשבון" כדי לבדוק כמה לקחו וכמה רוצים לקחת וכו'.

וזוהי שותפות אמיתית (דלא כשותפות סתם), שזוהי משפחה אחת ויחידה, אלא שהיא מורכבת מאנשים רבים וכו', אך כולם הם "כאיש אחד בלב אחד" – איש אחד ויחיד ולב אחד ויחיד, ועד"ז בנוגע לשותפים שמצד אהבת ישראל "כמוך" ה"ה ב"לב אחד", ומה שישנם ב' לבבות ה"ז רק בגשמיות, אך ברוחניות ה"ז לב אחד ועסק שוה והצלחה שוה שבאה מה' אחד.

ה. וענין זה מודגש יותר מצד הענין ד"אני לדודי ודודי לי" (שהוזכר לעיל), כיון שהאהבה היא בלב, באופן שהלב חי באהבת ה', ואהבת את הוי' אלוקיך", ומצד זה ה"ה "אוהב מה שהאהוב אוהב" דהיינו – כל יהודי (כמוזכר לעיל), ובמיוחד – משפחתו, ושותפים, וכל אלו שנמצא עמם בקשר, ועי"ז ה"ה נעשה עמהם "בלב אחד" ועד לגוף אחד ומציאות אחת ("כאיש אחד") המשרתת את הקב"ה מתוך אהבה אמיתית, "אני לדודי ודודי לי".

(13) ואפילו לא לחלוקה באופן טוב ומוצלח כו'.

(12) פרש"י יתרו יט, ב. וראה מכילתא שם.

ואזי ההוצאה שמוציא לעניני הבית (כיון שישנה פרנסה בהרחבה בגשמיות וברוחניות) וכן נתינת הצדקה, אינה באופן שישנה ההוצאה הפרטית שלו וההוצאה הפרטית של אשתו וכן של הילדים, אלא זוהי מציאות אחת, וזהו בדיוק כמי שאינו מחלק בנוגע לעצמו, בין האכילה ושתי' הקשורה לראש, ללב, או לרגלים, שהרי כולם חלק מאדם אחד, אף שהראש קשור ומנוצל לעניני שכל (כולל גם שמשמש בשכלו להצלחת העסק) והלב לעניני רגש (כולל גם הרגש למשפחתו, לשותפיו ולכל יהודי) והרגלים לכח המעשה (ועד"ז בידיים לכתוב ולחתום, ולדוגמא – לחתום צ"ק לצדקה).

וע"ד כפי שהוא למעלה, שריבוי הנבראים שבעולם אינו בסתירה לכך שהקב"ה הוא אחד ויחיד, אף שהנבראים חלוקים מן הקצה אל הקצה בד' סוגים כלליים: דומם, צומח, חי ומדבר – כי ההתחלקות עצמה באה מהקב"ה.

ו. ויש להוסיף שנתנית הצדקה נעשית מתוך תענוג דוקא, ובפרט עפ"י ההוראה שישנה מהזמן שאנו נמצאים בו – לאחר ראש השנה, שבו ישנו החיוב "אכלו משמנים ושתו ממתקים"¹⁴, וכמו"כ נוהגין לאכול תפוח מתוך בדבש, שזוהי מתיקות יתירה, שהרי תפוח מצ"ע הוא פרי מתוק, ובוזה גופא בוחרים תפוח מתוק במיוחד, וגם בזה אין מסתפקים, כיון שהקב"ה רוצה שתהי' זו שנה טובה ומתוקה באופן המירבי (ובמדה הכי מקסימלית) ולכן טובלים את התפוח המתוק בדבש.

ומהסעודה הראשונה בליל א' דר"ה ה"ז נמשך גם לימים שלאח"ז, ובפרט בשבת שלאח"ז, שמצד היותה שבת, יש בה מצוה מיוחדת לאכול "בשר שמן ויין ישן"¹⁵ היינו בשר ודגים ויין המוכחרים ביותר בפשטות, אלא שבזה אין ההדגשה כ"כ על התענוג הגשמי שלו, כי התענוג של יהודי בשבת הוא כדי להיות "מענג את השבת"¹⁶, שהשבת תהי' שמחה ותתענג מהיהודי... וענין זה ניכר לא רק בדיבורו ומחשבתו, כי אם גם בשעה שהוא אוכל (כאמור) שאז העומד מהצד שאינו יהודי אינו רואה כל חילוק בין אכילה זו לאכילה אחרת, אך היהודי יודע שבאכילתו ה"ה גורם תענוג להקב"ה עי"ז שמענג את השבת.

וכיון שנמצאים אנו לאחר שבת שובה, וע"פ הכתוב בספרים¹⁷, משבת שובה נמשכת ההשפעה לכל שבתות השנה, וא"כ כיון שבשבת שובה הי' עונג שבת הן בגשמיות והן ברוחניות, הרי מזה נמשך לכל שבתות השנה שיהי' בהם

(17) ראה קונטרס משיחות ש"פ נצבים, יום ב' דר"ה וש"פ וילך ס"ז (נדפס לעיל עמ' 17).

(14) נחמ"ח, יו"ד.
(15) ראה שו"ע אדה"ז או"ח ר"ס רמב.
(16) שבת קיח, סע"א.

עונג שבת בגשמיות וברוחניות, שזה נעשה במיוחד עי"ז שכל המשפחה אוכלת סעודת שבת ביחד (מבלי כל חילוקים ח"ו) ליד אותו שולחן ועונים אמן על הברכות, איש לרעהו, וכן מנגנים יחד ניגוני שבת (באופן המותר) ומסייעים זה לזה בניגון, כדי שהנגינה תהי' נעימה יותר ומתוקה יותר.

ועפ"ז מובן שגם נתינת הצדקה עתה צריכה להיות מתוך תענוג, דהיינו שאינו מקיים את המצוה באופן שחושב אם עליו לציית להקב"ה או לא, אלא הוא עושה זאת מתוך עונג הכי גדול שיכול להיות, ועונג זה מתבטא בפועל בכך שלאחר שחתם כבר על צ'ק לצדקה, ה"ה מעריך את עצמו שנית, כיון שבינתיים התבגר ביום נוסף, בשעה או ברגע, וממילא נהי' חכם יותר ו"חי" יותר מאשר היום, השעה או הרגע שלפנ"ז, והתוצאה לפועל היא, שהוא מוסיף בכל עניני יהדות ובפרט במצות הצדקה.

ז. וזה קשור עם תוכן הענין ד"שבת שובה" "שובה ישראל עד הוי' אלוקיך" – כמובא לעיל הפירוש בזה, שהתשובה היא עד שהוי' נעשה "כחך וחיותך", ובפשטות שניהול העסקים שלו נעשה ע"י הקב"ה!

וממילא מובן שכשמגיע "שבת שובה" הרי הוא בטוח בכך שכל העסקים שעשה בערב שבת וכו' נעשו בהצלחה רבה, באופן שניכר בהם שהצליחו בכחו של הקב"ה, וכן יהי' מכאן ואילך (ועי"ז מתווסף אצלו בעונג שבת).

וזה משפיע עליו להוסיף בנתינת הצדקה. ובפרט מצד הבטחת הקב"ה ש"עשר בשביל שתתעשר"¹⁸, וכפי שראו זאת כבר בשנה החדשה, בצדקה שנדב בעת העלי' לתורה בר"ה, אצל אלו שקיבלו עלי', וגם אלו שלא קיבלו עלי', הרי כיון שזהו יום שיש בו קריאת התורה ועלי' לתורה, ה"ז פועל אצלם שיוסיפו ו"יעלו" יותר בנתינת הצדקה, וכשמגיע יום ב' דר"ה אז צריכה להיות "עלי" למעלה יותר מהעלי' שביום א' דר"ה, ועד"ז בצום גדלי', בפעם הג' שבג' ¹⁹ פעמים הוי חזקה²⁰, ולכן ה"ה מוסיף בנתינה לצדקה בדיוק כאילו עשו לו "מי שבירך" (אף אם לא עלה בעצמו), ובפרט כשהמדובר באיש עסקים, שתכונתו היא (באם הוא איש עסקים מוצלח) להראות שידוע הוא לעשות עסק לא פחות מהשני, ואדרבא – שרוצה הוא "לעבור" אותו ("איבערשטייגן"), לתת יותר ממה שהשני נתן (בפעם השלישית) בצום גדלי' מצד ההוספה שביום זה על הימים הקודמים!

ח. ובכ"ז מיתוסף מצד מעלת השנה בכלל – שנת תשנ"ב, שיש בזה

(20) שנעשה אצלו רצון חזק ונטי' חזקה להוסיף בצדקה.

(18) שבת קיט, א. וש"נ.
(19) ב"מ קו, רע"ב. וש"נ.

הרמז (כפי שבנ"י קבעו – וכן מתקיים בפועל) ע"פ הר"ת: ה"י תהא²¹ שנת נפלאות בו, היינו שהקב"ה מראה בשנה זו נפלאות, הן בעסקים והן בכריאות, שאי"צ להזדקק לרופאים ח"ו כיוון שחיים בכריאות בכל ימות השבוע ועאכו"כ ביום השבת, שאז ישנם פחות דאגות, או שאין כלל דאגות, כיוון שהעסקים התנהלו בהצלחה במשך ימי החול, ובפרט שביום השבת, יהודי עסוק בעניני שבת ובמחשבות של שבת ("שבת'דיקע מחשבות") ולא במחשבות אודות עסקיו...

והצלחה זו (בעסקים) אינה נפסקת אלא נמשכת וגדלה, שלא רק שהעסקים לא "הסתבכו", אלא שמתפתחים יותר ויותר ובסניפים נוספים בערים רבות ומדינות (מלוכות) רבות.

[ואזי העסקים אינם מבלבלים אותו, אלא אדרבה הופכים את חיינו לחיים מעניינים יותר, כיון שהוא קשור למדינות שונות ובכולם הוא מצליח].

ט. ע"פ האמור שבעלי העסקים מקבלים מהקב"ה הצלחה בעסקיהם באופן של נפלאות, מובן שכן נעשה גם בהנהגתם בנתינת הצדקה, שהיא נתינה שלמעלה ממדידה והגבלה.

ובפשטות:

נהוג (ובטח כך הוא גם אצלכם) שישנו "חשבון" מיוחד כשביל נתינת הצדקה, כך שכשמגיע משהו לבקש תרומה, אין צורך לחשוב מאיזה חשבון יש למשוך את הצ'ק, אלא אפשר לתת מיד.

ויתירה מזו: נתינה זו עצמה היא למעלה מכל מדידה והגבלה, כיוון שברוך-כלל נעשית הנתינה ע"י המזכיר, שהמזכיר יודע שהבעה"ב שלו הוא יהודי שכל חיותו היא בנתינת הצדקה ביד רחבה, ויתירה מזו – ביד גדושה ("א האנט וואס האלט אין איין איבערגיסן זיך") מבלי כל מדידה והגבלה, וכיון שכן, הרי בשעה שצריך הוא לכתוב את הצ'ק אין לו כל ספיקות ביחס לגודל הסכום שעליו לכתוב, אלא הוא כותב הסכום המקסימלי! והוא יודע בוודאות שהבעה"ב שלו יהי שבע-רצון מכך!

י. והנה לכל זמן יש את עבודתו המיוחדת והצטרפויותיו המיוחדות, והענין שהזמן גרמא – (ובפרט לעסקני ציבור) – להוסיף בצדקה בקשר לעולים החדשים.

ולהעיר, שבעלייתם רואים את קיום הענין של "נפלאות בו" ו"נפלאות

(21) שבטוחים שכן יהי.

בכל" (כמוזכר לעיל), שהרי מדינה זו שממנה יצאו עתה לא יכלו לצאת בעבר, כי אם ברשיון מיוחד כו', וכעת לא רק שיוצאים משם, אלא היציאה היא גם באופן מכובד, ואותה מדינה מסייעת לכל אחד להגיע למחוזו חפצו: לאלו הרוצים להגיע לארה"ב – שיוכלו להגיע מבלי קשיים ובאופן מכובד, ועד"ז אלו הרוצים להגיע למדינות אחרות. ועאכו"כ באלו שרוצים להגיע לארצנו הקדושה, והקב"ה כבר סייע בידם שיסתדרו בפרנסה באופן טוב ומוצלח ברוחניות ובגשמיות כל אחד לפי מקצועו וכשרונותיו, "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה", ועוד ועיקר לנצל את הצדקה לדברים בריאים, ולכל לראש – לעניני צדקה, ובמיוחד לאחר שהקב"ה בירכם בהסתדרות טובה באופן של עשירות.

וכיון שבכל יום מגיעים מהגרים חדשים, הן לאה"ק, לארה"ב או למדינות אחרות – הרי זוהי זכותנו הגדולה לסייע בידם, שיוכלו לחיות במקומם באופן של עשירות, בגשמיות וכן גם עשירות ברוחניות.

ואזי יכולים (גם העולים) להוסיף בצדקה יותר מאשר החליטו ביום הקודם, או בשעה קודם – כיון שנהיו מבוגרים ביום נוסף, וכמו"כ ניתוסף בחכמתם וביראת-שמים שלהם ביום נוסף, וכן העשירות הולכת וגדלה מיום ליום בגשמיות וברוחניות.

ועשירות זו קשורה עם הרמז האמור בסימנה של השנה – "נפלאות בכל מכל כל", שג' לשונות אלו מכוונים כנגד ג' האבות²², שבא' מהאבות נאמר הלשון "בכל", ובשני – "מכל", ואצל השלישי – "כל", והיינו שכל יהודי רואה בכל עניניו את הברכה שבירך הקב"ה את האבות, שכשם שהאבות היו עשירים גדולים בפשטות (כמסופר בחומש ובארוכה בתושבע"פ), כמו"כ נמשך לכל יהודי.

וכשם שלאבות לא הי' נוגע הגשמיות שבעשירות, כי אם שכל יהודי יהי' מרוצה מכך שיש לו את כל צרכיו (עי"ז שנתנו לצדקה ביד רחבה) – כך גם נוהג כל יהודי, שנותן לצדקה ביד רחבה.

* * *

יא. ויהי רצון שכיון שנמצאים אנו לאחר ראש-השנה שאז בני" בטוחים שהי' להם כתיבה וכן חתימה טובה כבר ביום א' דר"ה, כיון שכולם "צדיקים גמורים"²³, ובה ניתוסף עוד יותר ביום ב' דר"ה, ועלי' נוספת בצום גדלי';

(23) ראה ר"ה טז, ב.

(22) ראה ב"ב טז, סע"ב ואילך.

שבת שובה וכו' – עלי' מחיל אל חיל, ומתכוננים ליוהכ"פ שאז ישנה המחילה וסליחה וכפרה –

שכך יתקיים אצל בעלי העסקים, שעסקיהם ישגשו בעלי' מחיל אל חיל, שעסק אחד "מוליד" עסק שני וכן הלאה, שנעשים – בנוסף להצלחה בעסקים הקודמים – גם עסקים חדשים והמצאות חדשות והכנסות חדשות המנוצלות גם לפתיחת עסקים נוספים בהצלחה רבה ומופלגה ובאופן טוב ומוצלח.

ובפרט מצד הנתינת-כח של "הוי' אלוקיך" שנעשה "כחך וחיותך", שכח זה מוסיף לו כחות שיוכל להמציא המצאות חדשות איך לנצל את רכושו לדברים בריאים ושמחים ומענגים.

וכמו"כ – ועאכו"כ – הליכה מחיל אל חיל ברוחניות.

יב. ויה"ר שכן יתקיים גם אצל כאו"א מאתנו בתוך כלל ישראל, ובמיוחד מצד זה שמתכוננים לימי חג הסוכות "זמן שמחתנינו", ויש לדאוג לכך שאצל כל יהודי יהי זה "זמן שמחתנינו", עיי'ז שמספקים לו את כל צרכיו ביד רחבה וביד מוצלחת ועשירה, ואז נעשית השמחה אצל כולם יחד וכן אצלו בפרט שיש לו שמחה גדולה בכל עניניו הן בעסקים הגשמיים והן בעסקים הרוחניים, ונחת אמיתי מעצמו, מאשתו, מילדיו ומכל משפחתו.

וכי'ז נמשך בכל השנה כולה שתהי' (כלשון א' התפילות ביוהכ"פ): שנת אורה; שנת ברכה; שנת גדולה; שנת דיצה; שנת הוד והדר; שנת ועד טוב – קיבוץ כל בניי "כאיש אחד בלב אחד"; שנת זכויות גדולות; שנת חיים ארוכים; שנת טובות גדולות; שנת יעוד טוב; שנת כלכלה מופלגה – בכל העסקים באופן שמוסיף והולך; ואז יכול כל יהודי להוסיף בקביעות עתים לתורה – שנת לימוד טוב – מתוך שמחה וטוב לבב ומוסיף והולך; שנת מופתים טובים – שרואים מופתים גלויים מהקב"ה החל מהמופת של הגאולה האמיתית והשלימה, שזה קשור גם עם שנת נסים גדולים, דקאי בעיקר על הנס דגאולה האמיתית והשלימה; שנת סייעתא דשמיא – בכל הענינים האמורים, החל מעסקים בפשטות וה"אידישקייט" שבעסקים, ובכל הענינים ישנה שנת עוז – שכאשר ישנו צורך לעשות פעולה טובה עם עצמו או עם הסביבה – הרי הוא עושה זאת עם כל החוזק והעוז; שנת פדות – הקשורה עם הפדות מהגלות, ובאופן של – שנת צדקה שאף שכבר כתבו את הצ'ק, מוסיפים בזה באופן מיוחד (ולא רק הוספה מיוחדת אלא ענין חדש); וכל ענינים אלו באופן של שנת קוממיות; בראש מורם, שהוא מאושר ומרוצה מכך שיש לו את הזכות להיות יהודי, והוא גאה בכך שיכול להתנהג כיהודי ולהנהיג את משפחתו, ולסייע גם ליהודים אחרים להתנהג בקוממיות; ושנת רצון – שכל ענינים אלו ייעשו מתוך רצון אמיתי; ושנת שמחה – שיש לו שמחה אמיתית ושמחה גדולה בכל

ענינים אלו; שנה תמימה – ובפרט בשנה זו שהיא שנת העיבור שניתוסף בה חודש נוסף ומצד זה ה"ה שנה תמימה כדאיתא בגמרא²⁴, ובפשטות – שישנה המימות בעצמו ותמימות בכל הסובב אותו, והצלחה תמימה בכל העסקים.

ומזה באים לשלימות ותמימות כל העם היהודי (ושל כאו"א) "כאיש אחד חברים"²⁵, "כאיש אחד בלב אחד", שזה יתקיים בגלוי בגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהי' "כל יושבי" עלי"²⁶ "בנערינו ובזקננו גו' בכנינו ובבנותינו"²⁷.

יג. ובפרט שמתקרבם עתה ליום הכיפורים, שכמסופר²⁸, בשעה שבנו את בית המקדש הראשון, אמר הקב"ה שכיון שנבנה ביהמ"ק, יחליפו את התענית דיום הכיפורים בסעודה, ובאותו יוהכ"פ חגגו בסעודה גדולה, יותר מאשר סעודת שלמה בשעתו –

שכן תהי' לנו, ובפרט ע"י אחדות ישראל (כמוזכר לעיל) שאז בטלה סיבת הגלות²⁹ ובאה מיד הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, וישנו תומ"י ביהמ"ק השלישי "מקדש אדני כוננו ידיך"³⁰, ואזי כשם שבזמן בנין ביהמ"ק הראשון אכלו ביוהכ"פ סעודה שמינה בגשמיות ועאכו"כ ברוחניות, כמו"כ שנוכה גם עתה לבנין ביהמ"ק השלישי (שמוכן כבר למעלה³¹) ותהי' ביוהכ"פ סעודה גדולה כסעודת שלמה בשעתו!

ואזי יהיו כבר כל צרכי החג מוכנים בדרך ממילא, שהרי אלו יהיו ימים שמחים ובריאים, מוצלחים ומבורכים.

יד. וכ"ז נעשה כאמור בארצנו הקדושה כשכל בני' נמצאים בה "כל יושבי" עלי", בארץ של עשר אומות מכל העשר ארצות, ב"עיר הבירה" של כל חלקי הארץ הנ"ל – שזוהי ירושלים עיר הקודש.

ובמיוחד ע"י ההוספה בנתינת הצדקה שמזרות את הגאולה האמיתית והשלימה³² (מלבד ההוספה בצדקה על ידכם מיום ליום מראש השנה ואילך כנ"ל בארוכה) בנתינת שליחות לצדקה לכל אחד מכם.

ואז ההמשך לפגישתנו יהי' "בנערינו ובזקננו גו' בכנינו ובבנותינו" יחד עם כל העסקים "כספם וזהבם אתם"³³ –

(29) ראה יומא ט, ב.

(30) בשלה טו, יז.

(31) ראה פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.

(32) ראה ב"ב יו"ד, א. תניא פל"ז.

(33) ישעי' ס, ט.

(24) ערכין לא, א.

(25) שופטים כ, יא. וראה חגיגה כז, א.

(26) ערכין לב, סע"ב.

(27) בא יו"ד, ט.

(28) ראה מו"ק ט, א.

בארצנו הקדושה ושם בירושלים עיר הקודש ובהר הקודש ובכית המקדש השלישי – "מקדש אדני כוננו ידיך".

[כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן לכאו"א מהנאספים שי' חתיכת לעקא בצירוף שטר של דולר לצדקה].

* * *

טו. [אח"כ אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א להשלוחים שיחיו:]

בעמדנו לאחרי שבת שובה, בסמיכות ליום הכיפורים, "אחת בשנה"³⁴ – יודעים מכבר, כפי ששמענו מרבינו נשיאינו נשיא דורנו, שיש לכאו"א מישראל (בתור פרט) ולכלל ישראל כתיבה וחתומה (לא רק כתיבה, אלא גם חתימה) לשנה טובה – מיד בראש השנה²³ – ביום ראשון דר"ה, וביתר תוקף ביום שני דר"ה,

ויתירה מזה – שכבר בערב ראש השנה יודעים שזוכים בדין, כמ"ש הטור³⁵ בשם המדרש³⁶ "איזו אומה כאומה זו שיודעת אופי של אלקי' .. לובשים לבנים ומתעטפין לבנים .. לפי שיודעין שהקב"ה יעשה להם נס", שהכוונה בזה – בפשטות – היא הן בנוגע להכתיבה והן בנוגע להחתימה, כך, שנעשה בזה תוקף של חזקה – "בתלת זימני הוי חזקה"¹⁹ – ג' הימים דערב ר"ה, יום א' ויום ב' דר"ה,

ונוסף לזה, ישנה גם ה"חזקה" דג' ימים ראשונים בשנה החדשה – ב' הימים דר"ה, ויום השלישי שהוא "יום רצון"³⁷ (ככל ימי הצומות), ולא עוד אלא שיש בו מעלה יתירה שנקרא ע"ש גדלי' (צום גדלי'), מלשון גדלות, ענין הכי גדול, שקשור גם עם ההמשך דמלכות דוד, דוד מלכא משיחא.

ומעלה יתירה בקביעות שנה זו – שערב ר"ה חל ביום ראשון בשבוע, שנקרא בכתוב "יום אחד"³⁸, "שהי' הקב"ה יחיד בעולמו"³⁹, ור"ה חל ביום השני בשבוע – כך שישנה גם החזקה דג' הימים גם מיום השבת (שלפני ער"ה), שבת (הב' ד) סליחות⁴⁰.

טז. ובכל זה ניתוסף ביתר שאת וביתר עוז בשבת שובה, שבו נעשית

(34) ס"פ תצוה. אחרי טז, לד.

(35) או"ח סו"ס תקפא.

(36) ירושלמי ר"ה פ"א ה"ג.

(37) ישע"י נח, ה. וראה תניא אגה"ת ספ"ב.

(38) בראשית א, ה.

(39) פרש"י עה"פ (מב"ר פ"ג, ח).

(40) לאחרי כמה ימים דאמירת הסליחות –

שאו בודאי כבר נפעלו הענינים שמבקשים באמירת

הסליחות.

העלי' והשלימות – "ויכולו"⁴¹ – דכל ימי השבוע, החל מיום ראשון, ערב ר"ה, ב' הימים דר"ה וצום גדלי (ושאר הימים עד ליום השבת).

וכיון שמיום השבת "מתברכין כולוהו יומין"⁴², הימים שלאחרי השבת (נוסף על העלי' והשלימות דהימים שלפני השבת) – ה"ז נמשך ופועל גם על כל הימים שלאח"ז, במשך כל השנה כולה.

ותוכן העלי' דשבת שובה ופעולתה על כל השנה – מודגש בהתחלת ההפטורה דשבת שובה:

(א) "שובה ישראל עד הוי' אלקיך"² – פעולת בניי ("שובה ישראל") שהוי' נעשה אלקיך, כחך וחיותך (כמבואר בדרושי חסידות³), היינו, שהשנה כולה נעשית שנה שבה הוי' הוא אלקיך, כחך וחיותך, בחיי היום-יום, במחשבה דיבור ומעשה, עד לענינים הכי גשמיים שבעוה"ז התחתון שאין תחתון למטה ממנו.

(ב) "ונשלמה פרים שפתינו"⁴³ – שע"י עבודתם של ישראל ב"שפתינו" (ובפרט בהשלימות דשפתינו, "ונשלמה גו' שפתינו") משלימים ("ונשלמה") את עניני עבודת הקרבנות ("פרים", מובחרין שבקרבנות⁴⁴, שצריכים להיות (ככל עניני קדושה) "תמימין ומובחרין"⁴⁵), ובה גופא – לא רק העבודה ד"ישראל במעמדם", אלא גם העבודה ד"כהנים בעבודתם (כהני בחשאי וברעותא דלבא⁴⁶) ולוים בדוכנם"⁴⁷ (השיר על הקרבן); ועוד ועיקר – שע"ז פועלים הקרבת הקרבנות (פרים) כפשוטם בביהמ"ק השלישי, "מקדש אדני כוננו ידיך"³⁰.

יז. ובכח זה נעשית עבודת כאו"א מישראל במשך כל השנה – למלא את שליחותו בעולם לעשות לו ית' דירה בתחתונים⁴⁸, ובהדגשה יתירה בנוגע לאלה שבהשגחה פרטית ה"ה "שלוחים בתוך שלוחים".

והנקודה העיקרית בזה – שעבודתו של "שליח" צריכה להיות בכל עשר כחות נפשו, שע"ז ניתוסף יו"ד ב"שליח", שזוהי הגימטריא ד"משיח"⁴⁹.

(41) בראשית ב, א. וראה אוה"ת עה"פ.

(42) זח"ב סג, ב. פה, א.

(43) הושע יד, ג.

(44) ראה רמב"ם הל' מעשה הקרבנות פט"ז

ה"ג.

(45) רמב"ם ריש הל' איסורי מזבח.

(46) ראה זח"ג לט, א.

(47) ג' ענינים (כהנים בעבודתם ליום בדוכנם

וישראל במעמדם) – שיש בזה התוקף דחזקה.

(48) ראה תנחומא נשא טז. ועוד. תניא רפ"ו.

ובכ"מ.

(49) ראה לקו"ש חכ"ט ע' 358 ואילך. ועוד.

ובפשטות – שתיכף ומיד ממש זוכים לביאת משיח צדקנו, שיגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו, ומתוך שמחה וטוב לבב.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן לכל אחד מהשלוחים שיחיו שטר של דולר לתת לצדקה.

טרם צאתו התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן ניגון הקפות לאביו הרלוי"צ ז"ל].

